

Arrest

nr. 247 961 van 21 januari 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 28 augustus 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 4 september 2019 om internationale bescherming. Op 14 september 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 16 september 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Guanare. Tijdens uw studies woonde u tijdelijk in een andere stad. In 2009 trouwde u met A. Y. G. R. (...) en keerde u terug naar Guanare. Uw broer en zussen van vaderskant wonen in Venezuela en uw twee broers van moederskant wonen in Ecuador. U werkte tot 2015 als leerkracht maar u was het niet eens met de politieke invloed die de overheid op u had in uw job. U besliste daarom om te stoppen met uw werk als leerkracht en een eigen voedingszaak te openen.

Toen uw winkel ongeveer een jaar open was, bood uw buurman u een overeenkomst aan met het bedrijf P. (...). Zo zou u de exclusieve producten van P. (...) kunnen verkopen in uw winkel aan normale prijzen. In april 2017 kreeg u plots controle van de federale politie, van de volksbescherming en van de nationale garde. Zij dachten dat er 100 pakketten maïsbloem geleverd werden bij u en wilden dit controleren. De nationale garde dwong u om de winkel te openen en regelde de verkoop van de producten van P. (...), zodat enkel mensen met een vaderlandskaat deze producten konden kopen. Er vond een huiszoeking plaats en uw winkel werd gesloten. U moest zich melden bij het kantoor van de nationale garde en een document ondertekenen waarin stond dat u hen zou verwittigen als u producten van P. (...) verkocht zodat zij de verkoop konden regelen. Na een week deed u de winkel opnieuw open. Toen er een levering van producten van P. (...) aangekomen was, kwam de nationale garde om de verkoop van deze producten over te nemen. U hoorde dat de gemeenteraad het plan had om uw zaak te laten onteigenen. U besliste om niet langer bestellingen te plaatsen bij P. (...). Op 29 juli 2017 besliste u uw zaak te sluiten. Een week na de sluiting van uw zaak werd u meermaals opgebeld door onbekenden die zeiden dat u wel wist wat u te wachten stond. U nam enkele keren de telefoon op maar daarna niet meer.

Op 21 augustus 2017 werd er met graffiti op de muur van uw huis geschreven. Er stond: we komen achter je aan, verrader. U ging hiervoor aangifte doen bij de politie, maar u hoorde verder niets meer over de zaak. U besliste om het land te verlaten. U vertrok in november 2017 en uw vrouw in februari 2018. U verbleef in Chili tot augustus 2019 en reisde toen verder naar België. U kwam hier aan op 28 augustus 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 4 september 2019.

Op 24 juli 2019 werd de gevel van het huis van uw schoonvader beklad. De collectivos schreven uw naam en dat ze achter u aan zouden komen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en uw rijbewijs, uw paspoort en dat van uw echtgenote, uw huwelijksakte, de klacht die u indiende, de klacht die uw schoonvader indiende, een document van de nationale garde, documenten van uw bedrijf, facturen van P. (...), uw reisdocumenten en documenten van uw echtgenote uit Chili.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er rijzen immers geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over uw vluchtmotieven.

Zo verklaarde u dat uw problemen begonnen op het moment dat er bij u producten geleverd werden van P. (...) (CGVS (...), p. 9). Toch blijkt uit uw verklaringen dat u pas in april 2017 een eerste controle

kreeg, terwijl u reeds facturen van P. (...) had in het begin van 2016. Het is niet aannemelijk dat u reeds meer dan een jaar probleemloos dezelfde producten van P. (...) kon bestellen en verkopen en dan pas problemen kreeg met de autoriteiten. Geconfronteerd met deze onaannemelijkheid verklaarde uw echtgenote dat de autoriteiten geïnformeerd werden dat u 100 pakketten maïsbloem ontvangen had. U kwam echter nooit te weten wie deze informatie gegeven had en waarom dit gebeurde (CGVS (...)B, p. 12). Het is niet aannemelijk dat de verkoop van uw producten op deze manier gesaboteerd werd, zonder dat iemand ooit duidelijk maakte aan u wat de bedoeling was of er van u verwacht werd. Deze onaannemelijkheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder verklaarde u dat de autoriteiten uw winkel sloten nadat ze de goederen van P. (...) verkocht hadden. U moest zich aanmelden bij hun kantoor en hen verwittigen als u nog eens producten van P. (...) zou verkopen. Toch was het voor u niet duidelijk hoe lang de winkel gesloten moest blijven (CGVS (...), p. 10). Het is niet aannemelijk dat de autoriteiten uw winkel sluiten, terwijl ze er de verkoop van de producten van P. (...) willen controleren. Het is daarnaast ook niet aannemelijk dat de autoriteiten enkel op uw kleine winkel beroep kunnen doen om de verkoop van deze producten te controleren. Uw echtgenote verklaarde immers dat er in de stad nog grote winkels zijn die ook deze producten aanbieden (CGVS (...)B, p. 11). Het is niet aannemelijk dat de autoriteiten zich dan enkel op uw winkel met een klein aanbod zouden richten.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u nog steeds problemen had nadat u definitief stopte met uw winkel. U werd telefonisch bedreigd en uw gevel werd door de colectivos beklad met graffiti. Ze schreven dat ze achter u aan zouden komen. (CGVS (...), p. 10). Het is weinig aannemelijk dat u na het sluiten van uw winkel nog steeds bedreigd werd, aangezien u niet langer producten van P. (...) verkocht. Bovendien werd er nergens duidelijk gemaakt wat er van uw verwacht werd of wat de bedoeling was van de bedreigingen. Ook deze onaannemelijkheden brengen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

Het moet worden opgemerkt dat u uw winkel reeds in juli 2017 sloot en nog tot november 2017 in uw huis bleef wonen (CGVS (...), p. 13). Deze houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Gevraagd waarom u nog al die tijd wachtte vooraleer te vertrekken, antwoordde u dat u nergens anders naartoe kon gaan en dat u niet buiten kwam omdat u veel schrik had (CGVS (...), p. 13). Dit klaart echter niet uit waarom u pas in november 2017 het land verliet. Te meer omdat u nog een huis had van uw moeder en u eventueel bij uw schoonvader terecht kon, bij wie uw vrouw verbleef (CGVS, p. 5 en p. 13). Uw echtgenote bleef zelfs tot februari 2018 in Venezuela en keerde zelfs na haar vertrek nog eens terug naar Venezuela gedurende ongeveer twee maanden om documenten te regelen (CGVS (...)B, p. 5-6). Dat ze vrijwillig terugkeerde naar de plaats waar haar leven in gevaar zou zijn, wijst er op dat het risico dat ze vreesde te lopen naar aanleiding van deze incidenten, weinig aannemelijk is.

U verklaarde nog dat het huis van uw schoonvader beklad werd met graffiti in juli 2019. Uw naam werd op de gevel schreven en er stond bij dat ze achter u aan zouden komen (CGVS (...), p. 14). Het is weinig aannemelijk dat de colectivos meer dan een jaar gewacht zouden hebben om u dan pas te bedreigen via uw schoonvader. Ook deze onaannemelijkheid breekt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder af.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U bracht uw identiteitskaart, uw rijbewijs en de paspoorten van u en uw echtgenote mee. Deze kunnen hoogstens uw identiteit, herkomst en nationaliteit aantonen, die hier niet betwist worden. Ook over uw huwelijksakte bestaat hier geen twijfel. Verder legden u en uw echtgenote documenten neer over uw reisroute en uw verblijf in Chili. Ook dit wordt niet betwist. U bracht ook documenten mee die aantonen dat u een bedrijf heeft en facturen die u kreeg van P. (...). Er bestaat geen discussie over het feit dat u een eigen zaak had of dat u producten verkocht van P. (...).

Verder legde u de klacht neer die u indiende nadat er graffiti op uw gevel werd gespoten, alsook de klacht die uw schoonvader indiende omwille van de graffiti op zijn huis en het document dat u van de nationale garde kreeg nadat u zich daar ging aanmelden. Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Daarnaast kan er uit deze opschriften geen link aangetoond worden met de problemen die u had omwille van uw zaak. Bovendien

is het weinig aannemelijk dat u een klacht ging indienen. U had immers al veel problemen gehad met de autoriteiten en u had erg veel schrik. Zo verklaarde u dat u niet durfde buiten te komen uit uw huis en dat u schrik had dat de klacht ook voor problemen zou zorgen (CGVS (...), p. 13 en 15). U wist immers dat de colectivos door de overheid gestuurd werden en zelfs aanwezig waren onder politieagenten (CGVS, p. 10). Dat u dan de moeite deed om dezelfde dag nog een klacht te gaan indienen, is niet aannemelijk.

Ook de opmerkingen die u en uw echtgenote maakten bij de notities van het persoonlijk onderhoud zijn niet van die aard dat ze uw verklaringen inhoudelijk veranderden. Het gaat voornamelijk over de schrijfwijze van namen en het aanpassen van informatie die geen invloed heeft op de inhoud van bovenstaande vaststellingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar

het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenote in het verleden toegang hadden tot de arbeidsmarkt. Voorts bent u in het bezit van een eigen woning, had u tot aan uw vertrek een eigen wagen en slaagde u erin om uw vertrek en dat van uw echtgenote te financieren zonder hulp van anderen (CGVS (...), p. 6-7 en 16 en CGVS 1(...)B, p. 6 - 8). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een

situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Guanare. U woonde altijd in die stad, eerst bij uw ouders en later bij uw echtgenoot. In 2009 trouwde u met A. A. H. A. (...). U heeft twee broers en twee zussen, uw ene broer woont in Trinidad voor zijn werk. U werkte als leerkracht, net als uw man. In 2015 besliste uw man om te stoppen met zijn werk als leerkracht omdat hij het niet eens met de politieke invloed die de overheid op hem had in zijn job. Hij opende een eigen voedingszaak in uw huis.

Toen de winkel ongeveer een jaar open was, bood uw buurman hem een overeenkomst aan met het bedrijf P. (...). Zo zou hij de exclusieve producten van P. (...) kunnen verkopen in de winkel aan normale prijzen. In april 2017 kreeg hij plots controle van de federale politie, van de volksbescherming en van de nationale garde. Zij dachten dat er 100 pakketten maïsbloem geleverd werden bij hem en wilden dit controleren. De nationale garde dwong hem om de winkel te openen en regelde de verkoop van de producten van P. (...), zodat enkel mensen met een vaderlandskaat deze producten konden kopen. Er vond een huiszoeking plaats en de winkel werd gesloten. Uw man moest zich melden bij het kantoor van de nationale garde en een document ondertekenen waarin stond dat hij hen zou verwittigen als hij producten van P. (...) verkocht zodat zij de verkoop konden regelen. Na een week deed hij de winkel

opnieuw open. Toen er een levering van producten van P. (...) aangekomen was, kwam de nationale garde om de verkoop van deze producten over te nemen. Hij hoorde dat de gemeenteraad het plan had om de zaak te laten onteigenen. Hij besliste om niet langer bestellingen te plaatsen bij P. (...). Op 29 juli 2017 besliste hij de zaak te sluiten. Een week na de sluiting van de zaak werd uw man meermaals opgebeld door onbekenden die zeiden dat hij wel wist wat hem te wachten stond. Hij nam enkele keren de telefoon op maar daarna niet meer.

Op 21 augustus werd er met graffiti op de muur van uw huis geschreven. Er stond: we komen achter je aan, verrader. Uw man ging hiervoor aangifte doen bij de politie. U besliste om het land te verlaten. Uw man vertrok in november 2017 en u in februari 2018. U reisde naar Trinidad en diende er een verzoek om internationale bescherming in. U wachtte niet op het antwoord en reisde verder naar Chili. U verbleef in Chili tot augustus 2019 en reisde toen verder naar België. U kwam hier aan op 28 augustus 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 4 september 2019.

Op 24 juli 2019 werd de gevel van het huis van uw vader beklad. De collectivos schreven de naam van uw man en dat ze achter hem aan zouden komen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde uw man volgende documenten neer: zijn identiteitskaart en zijn rijbewijs, uw paspoort en dat van hem, uw huwelijksakte, de klacht die uw man indiende, de klacht die uw vader indiende, een document van de nationale garde, documenten van uw mans bedrijf, facturen van P. (...), zijn reisdocumenten en uw uit Chili.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot, L. A. H. A. (...). Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden:
"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 252 705, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 252 725. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Waar in de bestreden beslissingen gewezen wordt op onaannemelijkheden in hun verklaringen over de controle die verzoeker in april 2017 zou hebben gehad, repliceren verzoekende partijen als volgt:

“Dit kan bezwaarlijk afdoende motivering genoemd worden. Verwerende partij verwijt verzoekende partij niets, zij stelt louter dat het verloop van de problemen niet aannemelijk zou zijn... Zij gaat aldus voort op haar eigen subjectief gevoel en meent van achter haar bureau te kunnen weten wat aannemelijk en niet aannemelijk zou zijn omtrent hetgeen zich in de praktijk heeft afgespeeld?? Dit is niet ernstig. Verwerende partij kan onmogelijk eten wat verzoekende partij is overkomen en dergelijke manier van redeneren ontnemt verzoekende partij elke mogelijkheid om op een zorgvuldig en redelijk onderzoek van haar relaas. Als er anonieme tips werden gegeven aan de overheid, hoe kan verzoekende partij dan weten wie deze telefoons heeft gepleegd en wat de achterliggende motieven van deze mensen zijn? Deze telefoons worden met een reden anoniem gepleegd...”

Waar in de bestreden beslissingen gewezen wordt op de onaannemelijkheid van het feit dat verzoekers winkel door de autoriteiten zou zijn gesloten en dat de autoriteiten zich enkel op zijn winkel met een klein aanbod zouden richten, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Het waren niet de autoriteiten die de winkel van verzoekende partij sloten. Zij besloot zelf om haar winkel te sluiten omdat zij de onophoudelijke controles op haar winkel beu was. De winkel bevond zich immers in haar huis. Verzoekende partij wilde niet continu mensen van de autoriteiten over de vloer krijgen voor controles.”

Met betrekking tot de reden waarom verzoeker na de definitieve sluiting van zijn winkel nog steeds problemen kende, merken verzoekende partijen het volgende op:

“Verzoekende partij werd verweten niet mee te hebben gewerkt met de autoriteiten. Zij werd als verrader gezien. Dit is dan ook de reden waarom zij ook na de sluiting van haar winkel problemen bleef hebben.”

Waar in de bestreden beslissingen gewezen wordt op hun laattijdig vertrek uit Venezuela en de commissaris-generaal het weinig aannemelijk acht dat de *colectivos* meer dan een jaar gewacht zouden hebben om verzoeker na zijn vertrek opnieuw te bedreigen, stellen verzoekende partijen als volgt:

“Verwerende partij heeft duidelijk geen idee hoe het eraan toegaat in Venezuela. Verzoekende partij heeft haar echtgenote eerst in veiligheid gebracht. Zij is er gebleven – inderdaad niet zonder risico voor haar leven – om plunderingen van haar huis tegen te gaan. Zij hebben zo lang mogelijk getracht in hun eigen land te blijven en hebben nooit de intentie gehad om het land te verlaten. Pas toen bleek dat er geen oplossing kon komen en dat er een imminent gevaar was voor hun leven hebben ze besloten om te vluchten uit Venezuela.”

Verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschriften tevens een foto als bewijs van de bekladding van de muur van verzoekers schoonvader en de bedreigingen die werden geuit (stuk 3).

Verzoekende partijen stellen dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van hun relaas en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij menen dat verwerende partij stelt dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela, noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus zou zijn dat zij tot bescherming noopt. Dit betwisten zij onder verwijzing naar een rapport van UNHCR waaruit zou blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen. De schrijnende en mensonterende situatie in hun land van herkomst kan niet genegeerd worden, zo vervolgen verzoekende partijen. De overheid slaagt er volgens hen niet in om in hun basisnoden te voorzien en hun veiligheid te garanderen. Zij betogen dat het geweld in Venezuela en de politieke inspiratie van het geweld door de

colectivos niet kan worden genegeerd en verwijzen in dit verband tevens naar een artikel uit de New York Times van 22 april 2017.

Verzoekende partijen vervolgen dat de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld schetste van de actuele situatie in Venezuela en citeren uit een nieuwe 'Guidance Note' van UNHCR, waarin UNHCR volgens hen bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verzoekende partijen verwijten verwerende partij hierover in alle talen te zwijgen. Dat de situatie compleet uit de hand gelopen is, blijkt volgens verzoekende partijen ook uit de laatste gebeurtenissen, wat zij staven aan de hand van enkele artikels van Het Laatste Nieuws waaruit zij citeren.

Voorts menen verzoekende partijen dat het erop lijkt dat verwerende partij de COI Focus "*Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waar in de bestreden beslissingen naar verwezen wordt, niet goed gelezen heeft. Zij stellen vast dat hierin voormeld rapport van UNHCR wordt geciteerd, doch dat verwerende partij meent hieruit geen enkele conclusie te moeten trekken.

Verzoekende partijen besluiten dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

Als bijlage bij de verzoekschriften wordt een fotokopie van twee foto's als bewijs van de graffiti op de muur van verzoekers schoonvader als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen schenden daar dit artikel handelt over de bevoegdheid van de commissaris-generaal in het geval van een meervoudige asielaanvraag, terwijl *in casu* de door verzoekende partijen ingediende asielaanvragen een eerste asielaanvraag betreffen. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met de autoriteiten en de *colectivos*. Verzoeker zou in de plaats Guanare, in het departement Portuguesa, een kruidenierszaak hebben uitgebaat waarin hij in april 2017 achtereenvolgens drie overheidsinstanties over de vloer zou hebben gekregen die een controle kwamen verrichten na te zijn getipt over een grote levering maïsbloem. Omdat verzoeker producten verkocht van het bedrijf P. en de overheid de verkoop van deze producten wilde controleren, met de bedoeling te verzekeren dat enkel mensen met een zogenaamde vaderlandskaat ze zouden kunnen kopen, zou hij van de nationale garde het bevel hebben gekregen de autoriteiten te verwittigen wanneer er opnieuw producten van dit bedrijf bij hem waren geleverd. Daarom zou verzoeker besloten hebben geen bestellingen meer bij P. te plaatsen. Het zou verzoeker vervolgens ter ore zijn gekomen dat de gemeenteraad erop zou zijn winkel te laten onteigenen. Op 29 juli 2017 zou verzoeker besloten hebben zijn winkel te sluiten. Een week na de sluiting zou hij telefonische bedreigingen ontvangen hebben en op de ochtend van 21 augustus 2017 zou hij beledigd zijn door *colectivos* die ook zijn gevel hadden beklad door er met verf een dreigement op aan te brengen. Naar aanleiding van dit laatste incident zouden verzoekende partijen besloten hebben klacht in te dienen bij de politie, maar hierover nadien niets meer hebben vernomen. Verzoeker

zou vervolgens de infrastructuur en voorraad van zijn zaak hebben verkocht en in november 2017 Venezuela hebben verlaten om naar Chili te gaan. Verzoekster zou nog tot 5 februari 2018 in Venezuela gebleven zijn en daarna naar Trinidad zijn gegaan, om er na enkele maanden te vertrekken en terug te keren naar Venezuela met het oog op de aanvraag van een visum bij het Chileense consulaat in Caracas. Na goedkeuring van haar aanvraag zou zij verzoeker hebben vervoegd in Chili. Verzoekende partijen verklaren dat zij Chili in augustus 2019 samen verlieten om naar België te komen. In juli 2019 zou de gevel van het huis van verzoeksters vader zijn beklad door de *colectivos* met een dreigement aan het adres van verzoeker. Verzoekende partijen vrezen dat zij bij terugkeer naar Venezuela zullen worden vermoord omwille van het feit dat zij de autoriteiten hebben tegengewerkt door hun winkel te sluiten.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen hun vluchtmotieven niet aannemelijk hebben gemaakt.

Vooreerst heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt gemotiveerd met betrekking tot de controles die in april 2017 in verzoekers zaak zouden hebben plaatsgevonden en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn problemen:

“Zo verklaarde u dat uw problemen begonnen op het moment dat er bij u producten geleverd werden van P. (...) (CGVS (...), p. 9). Toch blijkt uit uw verklaringen dat u pas in april 2017 een eerste controle kreeg, terwijl u reeds facturen van P. (...) had in het begin van 2016. Het is niet aannemelijk dat u reeds meer dan een jaar probleemloos dezelfde producten van P. (...) kon bestellen en verkopen en dan pas problemen kreeg met de autoriteiten. Geconfronteerd met deze onaannemelijkheid verklaarde uw echtgenote dat de autoriteiten geïnformeerd werden dat u 100 pakketten maïsbloem ontvangen had. U kwam echter nooit te weten wie deze informatie gegeven had en waarom dit gebeurde (CGVS (...), p. 12). Het is niet aannemelijk dat de verkoop van uw producten op deze manier gesaboteerd werd, zonder dat iemand ooit duidelijk maakte aan u wat de bedoeling was of er van u verwacht werd. Deze onaannemelijkheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

De kritiek van verzoekende partijen dat de commissaris-generaal louter op een *“eigen subjectief gevoel”* voortgaat om de door hen beschreven gang van zaken niet aannemelijk te bevinden, kan niet worden gevolgd. De vaststelling dat verzoeker reeds een jaar probleemloos producten van het bedrijf P. kon verkopen alvorens daardoor problemen te kennen, is wel degelijk pertinent en doet vermoeden dat er een welbepaalde reden of aanleiding moet zijn geweest voor het feit dat iemand valselijk bij de autoriteiten zou hebben gemeld dat er honderd pakketten maïsbloem bij verzoeker werden geleverd. Dat verzoekende partijen daarover volkomen in het duister tasten, komt ook de Raad niet aannemelijk voor. Het betoog dat er anonieme tips aan de overheid werden gegeven en dat deze telefoons met een reden anoniem werden gepleegd, is allerm minst afdoende. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Door zich louter te verschuilen achter hun eigen onwetendheid over de identiteit van de persoon die hen in de problemen zou hebben gebracht of diens motieven, maken zij hun relaas en de daaraan verbonden vrees voor vervolging niet aannemelijk. Tevens dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partijen hun vluchtmotieven niet aannemelijk hebben gemaakt.

Zo motiveert de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker ook terecht als volgt:

“Verder verklaarde u dat de autoriteiten uw winkel sloten nadat ze de goederen van P. (...) verkocht hadden. U moest zich aanmelden bij hun kantoor en hen verwittigen als u nog eens producten van P. (...) zou verkopen. Toch was het voor u niet duidelijk hoe lang de winkel gesloten moest blijven (CGVS (...), p. 10). Het is niet aannemelijk dat de autoriteiten uw winkel sluiten, terwijl ze er de verkoop van de producten van P. (...) willen controleren. Het is daarnaast ook niet aannemelijk dat de autoriteiten enkel op uw kleine winkel beroep kunnen doen om de verkoop van deze producten te controleren. Uw echtgenote verklaarde immers dat er in de stad nog grote winkels zijn die ook deze producten aanbieden (CGVS (...), p. 11). Het is niet aannemelijk dat de autoriteiten zich dan enkel op uw winkel met een klein aanbod zouden richten.”

In hun verzoekschriften betogen verzoekende partijen dat het niet de autoriteiten waren die verzoekers winkel sloten, doch dat hij zelf besloot om zijn winkel te sluiten omdat hij de onophoudelijke controles beu was. De commissaris-generaal doelt evenwel op het bevel dat verzoeker na de eerste controle in april kreeg om zijn winkel voor onbepaalde tijd te sluiten, waaraan hij gevolg zou hebben gegeven op

29 april 2017. Zoals op pertinente wijze door de commissaris-generaal wordt opgemerkt, houdt het geen steek dat verzoeker zijn winkel moest sluiten indien het net de bedoeling was van de autoriteiten om via zijn winkel de verkoop van producten van P. te organiseren. Dit klemde des te meer gelet op verzoekers verklaring dat de gemeenteraad hem onder druk zou hebben gezet om zijn winkel opnieuw te openen op straffe van onteigening van zijn zaak (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 12). Verzoekende partijen ondernemen geen poging om deze incoherentie in hun relaas uit te klaren.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt gemotiveerd in hoofde van verzoeker:

"Het moet worden opgemerkt dat u uw winkel reeds in juli 2017 sloot en nog tot november 2017 in uw huis bleef wonen (CGVS (...), p. 13). Deze houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Gevraagd waarom u nog al die tijd wachtte vooraleer te vertrekken, antwoordde u dat u nergens anders naartoe kon gaan en dat u niet buiten kwam omdat u veel schrik had (CGVS (...), p. 13). Dit klaart echter niet uit waarom u pas in november 2017 het land verliet. Te meer omdat u nog een huis had van uw moeder en u eventueel bij uw schoonvader terecht kon, bij wie uw vrouw verbleef (CGVS, p. 5 en p. 13). Uw echtgenote bleef zelfs tot februari 2018 in Venezuela en keerde zelfs na haar vertrek nog eens terug naar Venezuela gedurende ongeveer twee maanden om documenten te regelen (CGVS (...)B, p. 5-6). Dat ze vrijwillig terugkeerde naar de plaats waar haar leven in gevaar zou zijn, wijst er op dat het risico dat ze vreesde te lopen naar aanleiding van deze incidenten, weinig aannemelijk is."

De uitleg in de verzoekschriften dat verzoeker eerst zijn vrouw in veiligheid heeft gebracht strookt niet met het feit dat zij langer in Venezuela zou gebleven zijn om plunderingen van haar huis tegen te gaan, waarvan verzoekende partijen erkennen dat dit *"inderdaad niet zonder risico voor haar leven"* was. Ook het feit dat verzoekster na verzoekers vertrek in november 2017 nog een maand haar job als onderwijzeres zou hebben uitgeoefend in een school buiten de stad, kan bezwaarlijk worden verenigd met verzoekers bekommernis om haar veiligheid in zijn afwezigheid (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 6-7, 8, 14, en stuk 5B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8). Overigens blijkt uit hun verklaringen dat verzoeksters vader thans op hun huis let en er af en toe langs gaat, waardoor niet kan worden ingezien waarom verzoekster zo nodig die taak op zich moest nemen toen zij nog in Venezuela was (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 7, en stuk 5B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 7). Waar verzoekende partijen betogen dat zij zo lang mogelijk getracht hebben in hun land te blijven en nooit de intentie hebben gehad om het te verlaten en dat zij pas besloten hebben te vluchten toen bleek dat er geen oplossing kon komen en dat er een imminent gevaar was voor hun leven, gaan zij eraan voorbij dat de feiten die zij aanhalen als redenen voor hun vertrek zich meerdere maanden vóór hun eigenlijke vertrek hebben voorgedaan en dat uit hun verklaringen niet blijkt dat er zich in tussentijd nog problemen hebben voorgedaan. Verzoeker verklaarde dat hij nadat hij klacht had ingediend wist dat hij niet in Venezuela kon blijven en na overleg met verzoekster besloot te vertrekken. Dat verzoeker nog meerdere maanden zou hebben gewacht om te vertrekken totdat zijn hele winkelinfrastructuur verkocht was en in die periode thuis bleef wonen, is niet aannemelijk in het licht van de vrees die hij stelde te hebben (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10).

Tot slot acht de Raad het net zo min als de commissaris-generaal aannemelijk dat het huis van verzoeksters vader in juli 2019 door *colectivos* zou zijn beklad met een dreigement gericht aan verzoeker. Het is immers niet logisch dat de *colectivos* verzoeker voor zijn vertrek uit Venezuela het laatst zouden hebben bedreigd in augustus 2017 en vervolgens bijna twee jaar zouden hebben gewacht om hem in juli 2019 opnieuw te bedreigen via zijn schoonvader, terwijl verzoeker toen al anderhalf jaar niet meer in Venezuela was. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gevraagd waarom de *colectivos* hem nog steeds zouden bedreigen als hij al meer dan een jaar uit Venezuela vertrokken was, repliceerde verzoeker dat hij hen nooit een kans gaf en dat ze hem waarschijnlijk niet meer vonden toen hij in Chili was, maar dat hij en verzoekster er in Chili achter kwamen dat er mensen uit Guanare woonden in het gebouw waar zij verbleven in de periode waarin de gevel van het huis van zijn schoonvader werd beklad (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14). Nog daargelaten de zwakke overtuigingskracht van zijn bewering in Chili te zijn herkend door personen uit Guanare die toevallig in hetzelfde gebouw woonden, verklaart verzoeker niet waarom hij na de bekladde gevel nog maanden in Guanare kon blijven wonen zonder verdere problemen te kennen met de autoriteiten of de *colectivos*. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de *colectivos* hem bleven lastig

vallen, maar dat hij hen daartoe de kans niet gaf en dat ze hem niets konden doen omdat hij zijn huis niet buiten kwam en niet antwoordde op hun oproepen. Echter is verzoeker tot aan zijn vertrek uit Venezuela in november 2017 in zijn huis blijven wonen. Het hoeft geen betoog dat indien zijn belagers hem daadwerkelijk wilden treffen, zij daartoe ruimschoots de kans hadden gedurende de maanden voor zijn vertrek. Dat er toen niets meer is voorgevallen, maar verzoeker anderhalf jaar na zijn vertrek uit Venezuela opnieuw zou zijn bedreigd, kan in de gegeven omstandigheden niet overtuigen.

De Raad besluit dat het betoog van verzoekende partijen niet dienstig is om de hoger weergegeven gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat uit een rapport van UNHCR blijkt dat het deelnemen aan betogingen weldegelijk volstaat om door de Venezolaanse autoriteiten als opposant te worden gezien en te worden vervolgd, laten zij na toe te lichten wat de relevantie van deze informatie is voor de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Uit hun verklaringen blijkt niet dat zij de Venezolaanse autoriteiten vrezen omwille van hun deelname aan betogingen. Verzoekende partijen verklaren te hebben deelgenomen aan enkele massabijeenkomsten, maar geen actief politiek lid te zijn geweest. Verzoekster gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat ze niet naar betogingen gingen omdat die altijd slecht afliepen, maar enkel naar samenkomsten van de oppositie. Verzoekster ontkende ooit problemen te hebben gekend doordat ze naar die samenkomsten gingen (adm. doss., stukken 8 en 8B, vragenlijst verzoeker, vraag 3.3, en vragenlijst verzoekster, vraag 3.3; stukken 5 en 5B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 9). De verwijzing in algemene zin naar *“de schrijnende en mensonterende situatie”* in hun land van herkomst en naar *“het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos”* is verder niet van aard dat zij zou kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in hoofde van verzoeker als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten:

“U bracht uw identiteitskaart, uw rijbewijs en de paspoorten van u en uw echtgenote mee. Deze kunnen hoogstens uw identiteit, herkomst en nationaliteit aantonen, die hier niet betwist worden. Ook over uw huwelijksakte bestaat hier geen twijfel. Verder legden u en uw echtgenote documenten neer over uw reisroute en uw verblijf in Chili. Ook dit wordt niet betwist. U bracht ook documenten mee die aantonen dat u een bedrijf heeft en facturen die u kreeg van P. (...). Er bestaat geen discussie over het feit dat u een eigen zaak had of dat u producten verkocht van P. (...).

Verder legde u de klacht neer die u indiende nadat er graffiti op uw gevel werd gespoten, alsook de klacht die uw schoonvader indiende omwille van de graffiti op zijn huis en het document dat u van de nationale garde kreeg nadat u zich daar ging aanmelden. Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Daarnaast kan er uit deze opschriften geen link aangetoond worden met de problemen die u had omwille van uw zaak. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u een klacht ging indienen. U had immers al veel problemen gehad met de autoriteiten en u had erg veel schrik. Zo verklaarde u dat u niet durfde buiten te komen uit uw huis en dat u schrik had dat de klacht ook voor problemen zou zorgen (CGVS (...), p. 13 en 15). U wist immers dat de colectivos door de overheid gestuurd werden en zelfs aanwezig waren onder politieagenten (CGVS, p. 10). Dat u dan de moeite deed om dezelfde dag nog een klacht te gaan indienen, is niet aannemelijk.”

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoekende partijen blijkens de stukken in hun administratief dossier louter fotokopieën hebben neergelegd en geen originele stukken. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een relatieve bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Wat betreft de bij de verzoekschriften gevoegde fotokopieën van foto's als bewijs van het dreigement tegen verzoeker dat in juli 2019 zou zijn aangebracht op de gevel van zijn schoonvader, dient te worden opgemerkt dat hieruit niet blijkt dat de *colectivos* hiervoor verantwoordelijk zijn. Nog daargelaten dat verzoekende partijen geen originele foto's bijbrengen maar slechts fotokopieën die door middel van knip- en plakwerk gemakkelijk kunnen worden gefabriceerd, kan de op de muur zichtbare tekst door eenieder zijn aangebracht en moet worden rekening gehouden met het feit dat het dreigement mogelijks in scène is gezet. Zoals hoger reeds uiteengezet, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker anderhalf jaar na zijn vertrek uit Venezuela plots via zijn schoonvader zou zijn bedreigd door de *colectivos* en blijven verzoekende partijen in gebreke daarvoor een aannemelijke uitleg te bieden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

3.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden problemen met de Venezolaanse autoriteiten of de *colectivos* niet aannemelijk maken.

In de mate dat verzoekende partijen zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeren uit informatie waaraan zij refereren in hun verzoekschriften, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen

adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit de verzoekschriften, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt louter het gevolg te zijn van een complex geheel van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politioneel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politioneel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekende partijen zijn evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse stad Guanare, waarvan verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen dit ook niet aan.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de 'Guidance Note' van UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschriften, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, tonen verzoekende partijen dit niet aan.

3.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een

hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN